

Sygn. akt II 1 C 41/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2024 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny – Sekcja Egzekucyjna

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia Anna Brackowska

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Paulina Wiktorska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2024 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa H. Ś.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddala powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 2 listopada 2022 roku sporządzonego przez notariusza M. S. (1), Rep. A numer (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny Sekcja Egzekucyjna z dnia 10 maja 2023 roku wydanym w sprawie II 1 Co 754/23;

2. zasądza od H. Ś. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. kwotę 5.417,00 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

3. oddala żądanie pozwu w zakresie wniosku o miarkowanie kary umownej;

4. oddala powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 2 listopada 2022 roku sporządzonego przez notariusza M. S. (1), Rep. A numer (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny Sekcja Egzekucyjna z dnia 10 maja 2023 roku wydanym w sprawie II 1 Co 752/23;

5. zasądza od H. Ś. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. kwotę 1.817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygnatura akt II 1 C 41/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 sierpnia 2023 roku (prezentata Sądu) powód H. Ś., reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie radcy prawnego, wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 2 listopada 2022 roku, Rep. A 11415/2022 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności

postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny Sekcja Egzekucyjna wydanym w sprawie II 1 Co 754/23 z dnia 10 maja 2023 roku. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi J. L. w sprawie Km 2443/23 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie. W zakresie podstawy faktycznej żądania pozwu, powód wskazał na fakt złożenia w dniu 31 stycznia 2023 roku oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli przy zawieraniu umowy franczyzowej numer (...) /ak i umowy najmu przyczepy gastronomicznej numer (...) /ak - z uwagi na niedopełnienie przez stronę pozwaną warunków zawartej z nim umów z dnia 25 lutego 2022 roku a także z uwagi na wadę oświadczenia woli w postaci błędu w zakresie gwarantowanych mu przez stronę pozwaną zysków z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie punktu gastronomicznego. Powód powołał się również na fakt, że sporne umowy nie zostały przez niego podpisane. Jako podstawę prawną żądania pozwu powołał się on na treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Powód wniósł również o miarkowanie kary umownej, która stanowiła jeden z elementów żądania strony pozwanej, gdyż jest ona rażąco wygórowana. Przedmiotowa sprawa zawisła za sygnaturą akt II 1 C 41/23 (pozew wraz z załącznikami k. 2-83, pełnomocnictwo k. 84).

W pozwie z dnia 25 sierpnia 2023 roku (prezentata Sądu) powód H. Ś., reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie radcy prawnego, wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 2 listopada 2022 roku, Rep. A 11412/2022 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny Sekcja Egzekucyjna wydanym w sprawie II 1 Co 752/23 z dnia 10 maja 2023 roku. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi J. L. w sprawie Km 2440/23 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie. W zakresie podstawy faktycznej żądania pozwu, powód wskazał na fakt złożenia w dniu 31 stycznia 2023 roku oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli przy zawieraniu umowy franczyzowej numer (...) /ak i umowy najmu przyczepy gastronomicznej numer (...) /ak - z uwagi na niedopełnienie przez stronę pozwaną warunków zawartej z nim umów z dnia 25 lutego 2022 roku a także z uwagi na wadę oświadczenia woli w postaci błędu w zakresie gwarantowanych mu przez stronę pozwaną zysków z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie punktu gastronomicznego. Powód powołał się również na fakt, że sporne umowy nie zostały przez niego podpisane. Jako podstawę prawną żądania pozwu powołał się on na treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Przedmiotowa sprawa zawisła za sygnaturą akt II 1 C 59/23 (pozew wraz z załącznikami k. 169-250, pełnomocnictwo k. 251).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna z dnia 29 sierpnia 2023 roku wydanym w sprawie II 1 C 41/23 zabezpieczono powództwo złożone w sprawie w ten sposób, że zawieszono postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi J. L. w sprawie Km 2443/23 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie (postanowienie k. 86).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna z dnia 29 sierpnia 2023 roku wydanym w sprawie II 1 C 40/23 (kontynuacja II 1 Co 59/23) zabezpieczono powództwo złożone w sprawie w ten sposób, że zawieszono postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi J. L. w sprawie Km 2440/23 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie (postanowienie k. 253).

W odpowiedzi na pozew złożonej w sprawie II 1 C 41/23 w dniu 3 października 2023 roku (prezentata Sądu), pozwana (...) Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości, oddalenie wniosku o miarkowanie kary umownej oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana Spółka podniosła, że sporna umowa została podpisana w prawidłowy sposób przez powoda i jego pełnomocnika, a złożone

przez powoda oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych zawartych w dniu 25 lutego 2022 roku umów nie może zostać uznane za skuteczne, gdyż powód nie powołał żadnych konkretnych warunków umowy, których strona pozwana nie wypełniła. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że powód zawarł sporne umowy datowane na dzień 25 lutego 2022 roku, a - kolejno - przystąpił do ich realizacji. Pozwany podniósł także, że złożone przez powoda oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli – z uwagi na nieosiągnięcie przychodów zagwarantowanych przez pozwanego oraz z uwagi na wysokość kosztów prowadzenia działalności gastronomicznej - nie są skuteczne, gdyż umowa zawarta przez strony nie gwarantowała powodowi żadnej stałej kwoty przychodów ani nie wskazywała określonej kwoty kosztów prowadzenia tej działalności. Pełnomocnik pozwanego wskazał przy tym, że do pozwu powód załączył „biznesplan” oraz wydruk bliżej nieokreślonej ulotki reklamowej, z której wynika, że jest to tylko jej część, a dokument ten nie był integralną częścią żadnej z umów zawartych przez strony postępowania. Pozwany podniósł także, że wysokość kary umownej jest ściśle powiązana z treścią umowy, długością jej trwania i jej warunkami stanowiąc ekwiwalent za utracone przez pozwanego korzyści (odpowiedź na pozew w sprawie II 1 C 41/23 k. 100-106, pełnomocnictwo k. 107).

W odpowiedzi na pozew złożonej w sprawie II 1 C 59/23 w dniu 3 stycznia 2024 roku (prezentata Sądu), pozwana (...) Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana Spółka podniosła, że sporna umowa została podpisana w prawidłowy sposób przez powoda i jego pełnomocnika, a złożone przez powoda oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych zawartych w dniu 25 lutego 2022 roku umów nie może zostać uznane za skuteczne, gdyż powód nie powołał żadnych konkretnych warunków umowy, których strona pozwana nie wypełniła. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że powód zawarł sporne umowy datowane na dzień 25 lutego 2022 roku, a - kolejno - przystąpił do ich realizacji. Pozwany podniósł także, że złożone przez powoda oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli – z uwagi na nieosiągnięcie przychodów zagwarantowanych przez pozwanego oraz z uwagi na wysokość kosztów prowadzenia działalności gastronomicznej - nie są skuteczne, gdyż umowa zawarta przez strony nie gwarantowała powodowi żadnej stałej kwoty przychodów ani nie wskazywała określonej kwoty kosztów prowadzenia tej działalności. Pełnomocnik pozwanego wskazał przy tym, że do pozwu powód załączył „biznesplan” oraz wydruk bliżej nieokreślonej ulotki reklamowej, z której wynika, że jest to tylko jej część, a dokument ten nie był integralną częścią żadnej z umów zawartych przez strony postępowania (odpowiedź na pozew w sprawie II 1 C 59/23 k. 290-296, pełnomocnictwo k. 297).

Na podstawie punktu 9 zarządzenia z dnia 21 listopada 2023 roku (zarządzenie k. 152) pełnomocnik powoda został zobowiązany przez Sąd do wyraźnego wskazania i wypowiedzenia się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania jakich warunków umowy franczyzowej (punkt umowy, rodzaj obowiązku, zakres obowiązku, termin jego wykonania, itp.) strona pozwana nie wykonała – pod rygorem przyjęcia przez Sąd, że strona pozwana wypełniła wszystkie warunki w/w umowy. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi ze strony pełnomocnika strony powodowej (zawiadomienie k. 155, EPOK k. 338).

Na mocy zarządzenia Sądu z dnia 21 listopada 2023 roku sprawa II 1 Co 40/23 została wpisana pod nowy numer do Rep. C – II 1 C 59/23 (zarządzenie k. 278).

W dniu 5 stycznia 2024 roku (data pism) pełnomocnik pozwanego złożył zarówno w sprawie II 1 C 41/23 jak i w sprawie II 1 C 59/23 (poprzednia sygnatura akt sprawy II 1 C 40/23) wnioski o uchylenie postanowień w przedmiocie zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko powodowi przez Komornika Sądowego J. L.. Jako podstawę prawną złożonych wniosków pełnomocnik pozwanego powołał się na treść art. 742 § 1 k.p.c. Na uzasadnienie petitum wniosku wskazał, że na obecnym etapie postępowania roszczenie powoda przestało być wiarygodnym, gdyż w aktach sprawy znajdują się kopie (potwierdzone za zgodność z oryginałem) zarówno umowy franczyzowej, jak i umowy najmu przyczepy gastronomicznej podpisanych przez samego powoda, pełnomocnictwo udzielone przez powoda jego ojcu – P. Ś. do wykonywania wszelkich czynności związanych z w/w umowami, dowody z wskazujące na fakt, że przedstawione przez powoda wraz z pozewem – biznesplan i oferty marketingowe – nie dotyczą spornych umów ani czasokresu ich zawierania oraz, że ich treść nie stanowiła integralnej

części w/w umów, a tym samym – złożone przez powoda oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli jest bezskuteczne (wniosek k. 62-64, wniosek k. 327-329).

Na podstawie zarządzenia z dnia 23 stycznia 2024 roku sprawy II 1 C 41/23 i II 1 C 59/23 zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie k. 333).

Na terminie rozprawy w dniu 23 stycznia 2024 roku Sąd przeprowadził wysłuchanie stron postępowania w związku z treścią wniosku strony pozwanej datowanego na dzień 5 stycznia 2024 roku o uchylenie postanowienia o zabezpieczeniu powództwa. W ustosunkowaniu się do jego treści pełnomocnik powoda wskazał, że sporne pomiędzy stronami umowy został podpisane przez osobę niewymienioną w ich komparycji, a więc powoda, a jedynie przez jego pełnomocnika. Zakwestionował tym samym skuteczność ich zawarcia i skuteczność poddania się na ich podstawie egzekucji przez powoda, choć nie zakwestionował prawidłowości pełnomocnictwa udzielonego przez powoda jego ojcu P. Ś.. Pełnomocnik powoda nie podniósł innych argumentów merytorycznych przemawiających w jego ocenie za oddaleniem wniosków pełnomocnika strony pozwanej z dnia 5 stycznia 2024 roku o uchylenie postanowień w przedmiocie zabezpieczenia powództw (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 23 stycznia 2024 roku k. 342-342v).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna z dnia 30 stycznia 2024 roku wydanym w sprawie II 1 C 41/23 Sąd uchylił postanowienia wydane w dniu 29 sierpnia 2023 roku w sprawach II 1 C 41/23 i II 1 C 40/23 w przedmiocie zabezpieczenia powództw poprzez zawieszenie postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi J. L. w sprawach Km 2440/23 i Km 2443/23 przeciwko powodowi H. Ś.. Postanowienie to jest prawomocne od dnia 24 kwietnia 2024 roku (postanowienie k. 353).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska zajęte przez strony postępowania w sprawie nie uległy zmianie (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 21 maja 2024 roku k. 395-397).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lutego 2022 roku Powód H. Ś. oraz (...) Spółka z o.o. Sp.k. z siedzibą w W. zawarli umowę franczyzową numer (...)/ak, na mocy której określone zostały zasady współpracy stron polegające na tym, że franczyzodawca (pозwany) udzielił franczyzobiorcy (powodowi) prawa do prowadzenia punktu gastronomicznego w ramach sieci, zgodnie z postanowieniami umowy, wymaganiami i wytycznymi franczyzodawcy. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się prowadzić punkt gastronomiczny zgodnie z warunkami ustalonymi i określonymi przez franczyzodawcę i płacić z tego tytułu na jego rzecz opłatę. Otwarcie punktu gastronomicznego miało nastąpić w terminie nie później niż do 12 miesięcy od dnia podpisania umowy. W paragrafie 3 umowy zawarte zostały oświadczenia i zobowiązania stron. W paragrafie 4 umowy opisano warunki szkoleń i działań promocyjnych i reklamowych w ramach umowy. W paragrafie 5 umowy opisano kwestie uprawnień kontrolnych po stronie franczyzodawcy w ramach zawartej umowy przez strony i obowiązki raportowania. W paragrafie 6 umowy opisano warunki nabywania produktów niezbędnych, w tym spożywczych - do prowadzenia działalności gospodarczej przez franczyzobiorcę. Paragraf 7 umowy opisywał jej warunki finansowe, w tym obowiązki franczyzobiorcy w zakresie terminów płatności i wysokości kwot należnych franczyzodawcy. W paragrafie 8 umowy franczyzodawca udzielił franczyzobiorcy licencji na korzystanie ze znaku towarowego i know-how na terytorium RP. W paragrafie 9 umowy opisano kwestie związane z ubezpieczeniem w okresie trwania umowy, w paragrafie 10 – warunki korzystania przez strony umowy z informacji poufnych, w paragrafie 11 – zakaz działalności konkurencyjnej franczyzobiorcy. W paragrafie 12 umowy w bardzo szczegółowy sposób strony opisały swoją odpowiedzialność związaną z zawarciem spornej umowy, warunki, wysokości i w kazuistyczny sposób naliczenia kwot kar umownych. W paragrafie 12 umowy opisano szczegółowo okres jej obowiązywania, warunki wypowiedzenia, kary umowne związane z wypowiedzeniem umowy i nierozliczeniem się z niej przez franczyzobiorcę. W paragrafie 12 umowy zawarto postanowienia różne. Umowa została podpisana początkowo przez ojca powoda – P. Ś., jako pełnomocnika powoda, a kolejno również przez samego powoda. Umowa ta nie zawierała w żadnej części kwot gwarantowanego dla powoda przychodu/

dochodu czy też gwarantowanych maksymalnych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w postaci punktu gastronomicznego (umowa franczyzowa w oryginale k. 350, k. 339).

Integralną częścią w/w umowy (załącznikiem numer 1) była zawarta tego samego dnia przez (...) Sp. z o.o. Sp. k. w W. umowa najmu przyczepy gastronomicznej numer (...) /ak – na potrzeby prowadzenia punktu gastronomicznego w oparciu o umowę franczyzową. Umowa ta została zawarta na okres 12 miesięcy, określiła szczegółowo warunki jej zawarcia, prawa i obowiązki obu stron umowy, w tym warunki finansowe dla franczyzobiorcy, warunki i wysokość płatności czynszu najmu przyczepy, warunki jej zabezpieczenia, rozwiązania i wypowiedzenia (umowa najmu przyczepy gastronomicznej w oryginale k. 340, k. 351).

Na mocy upoważnienia do wykonywania czynności związanych z umową franczyzową z dnia 25 lutego 2022 roku powód H. Ś. upoważnił swojego ojca P. Ś. do reprezentowania go we wszelkich czynnościach związanych z wykonywaniem umowy franchisingu numer (...) /ak z dnia 25 lutego 2022 roku w stosunkach ze (...) Spółka z o.o. Spółka k. w W. oraz umów zawartych z (...) Spółka z o.o. w W. wraz z obsługą jego skrzynki mailowej i obsługi wszelkiej korespondencji mailowej otrzymywanej od pozwanego, jako korespondencji wysyłanej w drodze właściwej do wszelkiej korespondencji pomiędzy stronami zwartych umów (pełnomocnictwo k. 141).

Zawarcie obu tych umów było poprzedzone prowadzeniem przez strony postępowania rozmów ustalających warunki ich współpracy na przyszłość. Oferta strony pozwanej w tym zakresie została znaleziona przez P. Ś. w internecie na portalu F., w ulotce reklamowej dostępnej w mediach społecznościowych. Strony rozpoczęły rozmowy ustalające warunki współpracy na długo przed jej podpisaniem, w rozmowach tych uczestniczył jedynie P. Ś. jako pełnomocnik powoda. Strona pozwana przedstawiała P. Ś. wstępne warunki współpracy w trzech wersjach: na zakup przyczepy gastronomicznej, na leasing przyczepy gastronomicznej i na najem przyczepy gastronomicznej. Przedstawiano mu zestawienia szacunkowych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej i zestawienia szacunkowych dochodów - na chwilę prowadzenia tych rozmów na podstawie danych z podobnych punktów gastronomicznych w W.. Szacunkowy biznesplan dotyczył danych finansowych z 2021 roku. Powód nie uczestniczył na żadnym ich etapie w tych rozmowach, zaś ze strony pozwanego w rozmowach tych uczestniczyła Pani A. K.. Pierwsze rozmowy stron nie dotyczyły opcji najmu przyczepy gastronomicznej, a pozostałych wariantów współpracy. Pełnomocnik powoda – P. Ś. obawiał się zaciągnięcia poważnego zobowiązania finansowego, jakim niewątpliwie był zakup przyczepy gastronomicznej czy też jej leasingowanie. Chciał przedyskutować tę sprawę z rodziną. Po przeprowadzeniu tych rozmów ostatecznie została podjęta przez powoda decyzja o współpracy ze stroną pozwaną w zakresie najmu przyczepy gastronomicznej, jako najbezpieczniejsza finansowo. Decyzja ta została podjęta przez powoda i jego ojca po przeanalizowaniu warunków finansowych współpracy, szacunkowych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej i zysków na podstawie ulotki powszechnie dostępnej w mediach społecznościowych i na stronach internetowych pozwanej. Innego biznesplanu powód nie widział. Umowy zostały podpisane przez P. Ś., jako pełnomocnika powoda w siedzibie pozwanego w W.. Na dotychczasowym etapie współpracy stron powód nie brał jednak żadnego udziału. Powód wraz z ojcem podjęli decyzję o podpisaniu spornych umów, gdyż chcieli spróbować prowadzenia takiej działalności gospodarczej i liczyli, że uda się im osiągnąć zyski i sukces. Po kilku dniach od podpisania przez P. Ś. spornych umów w siedzibie Spółki w W., powód został poproszony również o ich osobiste podpisanie i odesłanie do siedziby pozwanego, co zrobił. Powód uczestniczył wraz z ojcem w szkoleniach związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej zorganizowanym przez stronę pozwaną w W.. Powód prowadził również faktycznie działalność gospodarczą w przyczepie gastronomicznej wraz z ojcem. Działalność ta była przez nich prowadzona od września do grudnia 2022 roku (zeznania świadka P. Ś. w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 21 maja 2024 roku k. 395v-396, zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 21 maja 2024 roku k. 396v-397, ulotka k. 51-52, ulotka k. 218-219, umowy w oryginale k. 339-340, k. 350-351, dane finansowe stawek WIBOR k. 142-149, k. 316-323).

Działalność ta została rozpoczęta przez powoda w punkcie gastronomicznym, którego lokalizację wskazała (zgodnie z warunkami umowy zawartej przez strony) strona pozwana przed jej podpisaniem pod adresem Galerii Handlowej w Ł. przy ul. (...). Lokalizacja ta była znana powodowi i jego pełnomocnikowi. Na taką lokalizację punktu gastronomicznego – wskazaną przez stronę pozwaną – wyrazili oni w w/w umowach zgodę. W czasie trwania realizacji spornych umów pozwana Spółka nie wyraziła zgody na zmianę lokalizacji punktu gastronomicznego uzasadniając to bliskością

innych punktów gastronomicznych (oferujących kebab) w stosunku do lokalizacji wskazanych przez powoda. Na nową lokalizację wskazywaną przez stronę pozwaną powód nie chciał się jednak zgodzić, uzasadniając to brakiem warunków do jej prowadzenia, choć w jednej z nich obecnie znajduje się punkt gastronomiczny oferujący produkty gastronomiczne takie jak francyzodawca, to jest punkt gastronomiczny w A. przy ul. (...) (zeznania świadka P. Ś. w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 21 maja 2024 roku k. 395v-396, zeznania powoda w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 21 maja 2024 roku k. 396v-397, umowy w oryginale k. 339-340, k. 350-351, umowa najmu powierzchni dla celów handlowych z dnia 19 maja 2022 roku k. 63-73, korespondencja pomiędzy stronami z okresu czasu od 16 stycznia do 30 stycznia 2023 roku k. 53-54, k. 150-151, k. 324-325).

Obie te umowy zostały powodowi wypowiedziane przez stronę pozwaną wobec niewywiązania się z zawartych w nich obowiązków, braku uregulowania zaległości i zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej pismami z dnia 13 lutego 2023 roku (okoliczności bezsporne, pisma z dnia 13.02.2023r.k. 59-60, k. 226-227). W oświadczeniu z dnia 12 stycznia 2022 roku firma (...) Spółka z o.o. w W. rozwiązała z powodem umowę najmu powierzchni handlowej w trybie natychmiastowym wobec zaległości w regulowaniu należności przez powoda na jej rzecz, pomimo złożonej propozycji ich ratalnej spłaty (oświadczenie z dnia 12.02.2023r. k. 62, k. 229, umowa najmu powierzchni handlowej k. 63 i następne).

W piśmie z dnia 31 stycznia 2023 roku (omyłka pisarska w treści oświadczenia w zakresie jego daty rocznej) pełnomocnik powoda – P. Ś. złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń złożonych przy zawarciu w dniu 25 lutego 2022 roku umów numer (...) w oparciu o treść art. 84 k.c. w związku z art. 88 k.c. W treści oświadczenia wskazano, że w trakcie podpisywania w/w umów strona pozwana zagwarantowała powodowi dochody z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na określonym poziomie, a dochody z tytułu działalności prowadzonej przez powoda nie zbliżyły się do tej wartości. W treści tego oświadczenia również podniesiono, że powodowi nie udało się uzyskać zgody strony pozwanej na zmianę lokalizacji punktu gastronomicznego a umowa najmu powierzchni handlowej została mu wypowiedziana. Finalnie w treści tego oświadczenia zostało podniesione, że przy podpisywaniu spornych umów powód został wprowadzony w błąd do co rzeczywistych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej i wysokości dochodów, a pozwana przedstawiła mu nieprawdziwy biznesplan (oświadczenie k. 47-48, oświadczenie k. 214-215).

W związku z wypowiedzeniem umowy najmu przychlepy gastronomicznej i umowy francyzowej, strona pozwana na podstawie § 7 ust. 7 umowy (...)/ak, w związku z naruszeniem jej warunków, nałożyła na powoda karę umowną w wysokości 34.281,29 zł, płatną w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania z dnia 13 lutego 2023 roku (wezwanie do zapłaty k. 45, nota księgową k. 46, wezwanie do zapłaty k. 212, nota księgową k. 213 akt).

W akcie notarialnym z dnia 2 listopada 2022 roku zarejestrowanym w Rep. A za numerem (...) odczytanym i podpisanym w Kancelarii Notarialnej w W. przed notariuszem M. S. (2), powód H. Ś. złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji na rzecz (...) Spółki z o.o. Sp. k. w W., na podstawie tego aktu, w oparciu o treść art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. - co do obowiązku zapłaty na rzecz wynajmującego wszelkich należności wynikających z umowy numer (...) z dnia 25 lutego 2022 roku, do kwoty 59.040,00 zł, przy czym zdarzeniem powodującym powstanie tego obowiązku miał być bezskuteczny upływ terminu zapłaty jakichkolwiek kwot należnych zgodnie z w/w umową, wykazanego za pomocą pisemnego oświadczenia wynajmującego z podpisem notarialnie poświadczonym, stwierdzającym, że najemca nie uiścił którejkolwiek z należności wynikającej z umowy, które zostanie wysłane do najemcy na jego adres zamieszkania przesyłką rejestrowaną w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2023 roku Prawo Pocztove, zaś wynajmujący – zgodnie z treścią aktu – został umocowany do wystąpienia z wnioskiem o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności w terminie do dnia 31 grudnia 2025 roku (kopia aktu notarialnego k. 14-15).

W dniu 3 marca 2023 roku pozwana spółka złożyła w formie pisma z podpisami notarialnie poświadczonymi oświadczenie o zaleganiu przez powoda z określonymi w nich szczegółowo kwotami, numerami faktur VAT i terminami ich zapłaty. Oświadczenie to zostało przesłane przesyłką pocztową poleconą na adres zamieszkania powoda i prawidłowo odebrane osobiście przez P. Ś. (oświadczenie k. 138, tracking k. 139, potwierdzenie odbioru k.140).

Postanowieniem z dnia 10 maja 2023 roku wydanym w sprawie II 1 Co 754/23 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny Sekcja Egzekucyjna nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu sporządzonemu w dniu 2 listopada 2022 roku, Rep. A numer (...) przed notariuszem M. S. (2) notariuszem w W., w zakresie § 3 aktu, co do obowiązku zapłaty przez powoda H. Ś. na rzecz (...) Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W. należności wynikających z umowy numer (...), do kwoty 59.040,00 zł rozstrzygając również o zwrocie kosztów postępowania klauzulowego na rzecz pozwanej Spółki (tytuł wykonawczy w aktach Km 2443/23 – okładka, postanowienie k. 15 w aktach II 1 Co 754/23).

Na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego, wierzyciel złożył w dniu 18 lipca 2023 roku wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi J. L. obejmujący obowiązek zapłaty przez powoda określonych kwot na rzecz pozwanego. Sprawa ta zawisła za sygnaturą akt Km 2443/23 i nadal jest prowadzona. W jej toku nie udało się wyegzekwować od powoda na rzecz pozwanego żadnych kwot (wniosek egzekucyjny k. 1, tytuł wykonawczy okładka, karta rozliczeniowa – okładka w załączonych aktach Km 2443/23; zawiadomienia z dnia 22.07.2023r. k. 11-13).

W akcie notarialnym z dnia 2 listopada 2022 roku zarejestrowanym w Rep. A za numerem (...) odczytanym i podpisanym w Kancelarii Notarialnej w W. przed notariuszem M. S. (2), powód H. Ś. złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji na rzecz (...) Spółki z o.o. Sp. k. w W., na podstawie tego aktu, w oparciu o treść art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. - co do obowiązku zapłaty na rzecz (...) Spółka z o.o. Spółka k. w W. wszelkich należności wynikających z umowy numer (...) z dnia 25 lutego 2022 roku, do kwoty 60.000,00 zł, przy czym zdarzeniem powodującym powstanie tego obowiązku miał być bezskuteczny upływ terminu zapłaty jakichkolwiek kwot należnych zgodnie z w/w umową, wykazanego za pomocą pisemnego oświadczenia wynajmującego z podpisem notarialnie poświadczonym, stwierdzającym, że najemca nie uiścił którejkolwiek z należności wynikającej z umowy, które zostanie wysłane do najemcy na jego adres zamieszkania przesyłką rejestrowaną w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2023 roku Prawo Pocztove, zaś wynajmujący – zgodnie z treścią aktu – został umocowany do wystąpienia z wnioskiem o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności w terminie do dnia 31 grudnia 2025 roku (kopia aktu notarialnego k. 181-182).

W dniu 3 marca 2023 roku pozwana spółka złożyła w formie pisma z podpisami notarialnie poświadczonymi oświadczenie o zaleganiu przez powoda z określonymi w nich szczegółowo kwotami, numerami faktur VAT i terminami ich zapłaty. Oświadczenie to zostało przesłane przesyłką pocztową poleconą na adres zamieszkania powoda i prawidłowo odebrane osobiście przez P. Ś. (oświadczenie k. 213, tracking k. 313, potwierdzenie odbioru k.314).

Postanowieniem z dnia 10 maja 2023 roku wydanym w sprawie II 1 Co 752/23 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny Sekcja Egzekucyjna nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu sporządzonemu w dniu 2 listopada 2022 roku, Rep. A numer (...) przed notariuszem M. S. (2) notariuszem w W., w zakresie § 3 aktu, co do obowiązku zapłaty przez powoda H. Ś. na rzecz (...) Spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W. należności wynikających z umowy numer (...), do kwoty 60.000,00 zł rozstrzygając również o zwrocie kosztów postępowania klauzulowego na rzecz pozwanej Spółki (tytuł wykonawczy w aktach Km 2440/23 – okładka, postanowienie k. 15 w aktach II 1 Co 752/23).

Na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego, wierzyciel złożył w dniu 18 lipca 2023 roku wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi J. L. obejmujący obowiązek zapłaty przez powoda określonych kwot na rzecz pozwanego. Sprawa ta zawisła za sygnaturą akt Km 2440/23 i nadal jest prowadzona. W jej toku nie udało się wyegzekwować od powoda na rzecz pozwanego żadnych kwot (wniosek egzekucyjny k. 1, tytuł wykonawczy okładka, karta rozliczeniowa – okładka w załączonych aktach Km 2440/23; zawiadomienia z dnia 22.07.2023r. k. 178-180).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów znajdujących się w sprawie, załączonych aktach II 1 Co 752/23 i II 1 co 754/23 oraz załączonych akt postępowania egzekucyjnego Km 2440/23 i Km 2443/23. Zgłoszony przez pełnomocnika powoda (w obu pozwach) wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność dochodu/straty osiągniętej przez powoda w związku

z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej na podstawie spornych umów z dnia 25 lutego 2022 roku został pominięty przez Sąd, jako dotyczący okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia w oparciu o treść art. 840 § 1 k.p.c. w przedmiotowej sprawie, zmierzający jedynie do jej przedłużenia i zwiększenia jej kosztów.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka P. Ś. w zakresie w jakim twierdził on, że przed podpisaniem spornych umów a potem w związku z ich podpisaniem strona pozwana zagwarantowała powodowi dochody z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w postaci najmu przyczepy gastronomicznej na określonym poziomie w wysokości około 58.000 zł oraz w zakresie w jakim koszty tej działalności również miały być wskazane w treści przygotowanego wcześniej indywidualnie biznesplanu. Okoliczność taka stoi bowiem w sprzeczności z zeznaniami samego powoda, który wskazał, że takiego biznesplanu nie widział. Okoliczność ta stoi w sprzeczności również z dokumentarnym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, w tym treścią ulotki reklamowej odnalezionej w mediach społecznościowych w przez świadka, która w swoje treści wskazuje na szacunkową i przykładową wysokość kosztów prowadzenia działalności gospodarczej i szacunkowe z niej dochody. Stronie pozwanej poza tym nie udało się w żadnej mierze wykazać, że opisane tam kwoty dotyczą wybranej przez nich formy prowadzenia działalności gospodarczej, czyli umowy najmu przyczepy gastronomicznej na okres 12 miesięcy, w tym na okres w którym faktycznie pomiędzy stronami do podpisania tej umowy doszło, a działalność gospodarcza była przez powoda prowadzona. Okoliczności tej przeczy również przygotowana i przedstawiona Sądowi przez stronę pozwaną dokumentacja dotycząca stawek WIBOR w latach 2021 i kolejnych - znajdująca się w aktach sprawy i wskazująca na fakt, że ulotka reklamowa opisana powyżej dotyczyła roku 2021. Finalnie wskazać należy, że okoliczności tej przeczy również treść samych spornych umów zawartych przez strony przedmiotowego postępowania, gdyż z żadnego z ich postanowień nie wynikały gwarancje dla strony powodowej na osiągnięcie określonego dochodu, w tym dochodu oscylującego na poziomie 58.000 zł z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i dochód taki (ani żaden inny) nie został w umowach tych wskazany.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwa nie zasługiwały na uwzględnienie w żadnej części.

Pierwotnie powód wystąpił w przedmiotowej sprawie z dwoma tożsamymi co do podstawy prawnej i faktycznej powództwami o pozbawienie tytułów wykonawczych wykonalności. Jako ich podstawę prawną powołał się na treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Jak wynika z treści art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli (...): po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

Zdarzeniem faktycznym, na które powołał się ostatecznie powód uzasadniając żądania pozwów był fakt złożenia w dniu 31 stycznia 2023 roku oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli zawartych w umowach z dnia 25 lutego 2022 roku i tym okolicznościom Sąd poświęci znaczącą część swoich rozważań natury merytorycznej. W treści obu pozwów pełnomocnik powoda nie kwestionował bowiem okoliczności uprawniających stronę pozwaną do wystąpienia do Sądu z wnioskami o nadanie klauzuli wykonalności aktom notarialnym z dnia 2 listopada 2022 roku, w których zawarto oświadczenia powoda o poddaniu się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. i dochowania przez stronę pozwaną terminów do wystąpienia o nadanie im sądowej klauzuli wykonalności. Okoliczności te bowiem zostały w sposób prawidłowy zweryfikowane przez referendarza sądowego w sprawach II 1 Co 754/23 i w sprawie II 1 Co 752/23.

Co ważne, powód w przedmiotowej sprawie nie kwestionował, że złożył przed notariuszem M. S. (2) oświadczenie o poddaniu się egzekucji bezpośrednio odnosząc się do wszelkich należności wynikających ze spornych umów. Choć faktu tego powód nie pamiętał, to tożsamość Powoda została stwierdzona przez notariusza. Świadek P. Ś. przyznał też wyraźnie, że wraz z synem był w W., aby ten złożył oświadczenia notarialne. Tym samym brak jest możliwości uznania, że zrobiła to za niego osoba trzecia.

Do zarzutów powoda podniesionych w pozwach procedowanych przez Sąd w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy odniesie się merytorycznie w kolejności ich zgłoszenia.

Po pierwsze, pełnomocnik powoda podniósł, że sporne umowy z dnia 25 lutego 2022 roku nie zostały podpisane przez powoda, a więc osobę wymienioną w ich komparycji, a tym samym podniósł, że sporną pomiędzy stronami pozostaje skuteczność ich zawarcia (wobec ich podpisania przez pełnomocnika powoda, nie zaś samego powoda), a tym samym skuteczność złożenia na ich podstawie oświadczeń o poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c.. W tym miejscu wskazać należy jednak, że pełnomocnik powoda nie zakwestionował pełnomocnictwa udzielonego przez H. Ś. jego ojcu P. Ś. do wykonywania wszelkich czynności związanych z umowami z dnia 25 lutego 2022 roku (k. 342v).

Zarzut ten nie znajduje potwierdzenia w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy i treści dokumentów znajdujących się w jej aktach. W aktach tych znajduje się bowiem oryginał obu umów z dnia 25 lutego 2022 roku podpisanych przez powoda, co sam powód przyznał w treści jego przesłuchania w charakterze strony. Opisał on dodatkowo okoliczności z tym związane. Co ważne, wyraźnie wskazał, że nie kwestionuje ani samego faktu podpisania spornych umów ani ich zawarcia, ani przystąpienia (wraz z ojcem) do ich realizacji. Tym samym sąd uznał, że ten z zarzutów zgłoszonych w pozwach i dalszych pismach procesowych nie okazał się zasadnym. Jedynie na marginesie zaznaczyć można, że dla obu stron postępowania i dla Sądu Rejonowego jest oczywistym, że to nie sam powód brał czynny udział w negocjowaniu warunków zawarcia spornych umów, a jego ojciec – Pan P. Ś.. Tak okoliczność faktyczna spowodowała, że w dacie zawierania przedmiotowych umów powód udzielił P. Ś. upoważnienia do wszelkich czynności związanych z tymi umowami. Faktu jego udzielenia i jego skuteczności strona powodowa nie kwestionowała.

Kolejnym i zasadniczym argumentem, który w ocenie pełnomocnika powoda przemawiał za pozbawieniem spornych tytułów wykonawczych wykonalności na podstawie art. 840 § 2 k.p.c. było fakt złożenia przez pełnomocnika powoda – P. Ś. – w dniu 31 stycznia 2023 roku oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli zawartych w spornych umowach z dnia 25 lutego 2022 roku. W jego treści strona powodowa powołała się na fakt, że została wprowadzona w błąd przy zawieraniu w/w umów w zakresie gwarancji przychodów i wysokości kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w postaci punktu gastronomicznego poprzez ich zaniżenie. Po pierwsze w tym miejscu stwierdzić należy, jak słusznie podnosiła wielokrotnie strona pozwana, umowy z dnia 25 lutego 2022 roku w swej treści nie wskazują na jakąkolwiek gwarancję przychodów. Treść tych umów była powodowi i jego pełnomocnikowi znana przed ich zawarciem, a więc składając na nich swój podpis (co powód wyraźnie przyznał), w pełni akceptował ich treść. W treści tych umów zostało wyraźnie wskazane, że powód jest odrębnym przedsiębiorcą i swoją działalność wykonuje w tym zakresie odrębnie od pozwanej Spółki, tylko korzystając z jej doświadczenia, know-how, licencji, znaków towarowych, kontaktów gospodarczych (tu por: § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 2, § 3 ust. 12 i § 4 ust. 9 i § 8 ust. 1 Umowy F.). Brak jest przy tym w treści umów zobowiązania po stronie pozwanej do udzielenia gwarancji powodowi nie tylko w zakresie wysokości dochodów, czy też wysokości kosztów, ale również w jakimkolwiek innym zakresie finansowym. Jak słusznie wskazał pełnomocnik pozwanego w treści odpowiedzi na pozew działalność gospodarcza zawsze jest związana z ryzykiem. Ten element występuje w każdej branży i często niezależnie od czynników osobistych po stronie przedsiębiorcy. Na ryzyko to składać może i zapewne składa się szereg czynników, w tym niewątpliwie, tak jak w przedmiotowej sprawie, postępująca szybko w górę od okresu C., na terenie nie tylko naszego kraju, ale całej Europy i świata inflacja. Co więcej, ustalenie w treści spornych umów jakichś gwarancji finansowych (w tym dla powoda) musiałyby skutkować ustaleniem również ich skutków prawnych i finansowych dla obu stron postępowania, a w umowach spornych warunków takich brak. Ciężar dowodu w tym zakresie leżał po stronie powodowej, która na tę okoliczność nie przedstawiła dowodów, a te przedstawione przez nią zostały uznane za niewiarygodne. We wcześniejszej części uzasadnienia wyroku Sąd przedstawił ocenę złożonych w zakresie tej okoliczności zeznań świadka P. Ś. i szereg okoliczności przemawiających za tym, aby zeznaniom świadka w tym zakresie nie dać wiary. W tym miejscu stwierdzeń tych Sąd nie będzie powielał.

Powód, składając oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli wskazał, że został wprowadzony w błąd w zakresie gwarancji przychodów (ich uzyskiwania) oraz kosztów (ich zaniżenia przez Pozwaną). Zaprezentował przy tym biznesplan oraz wydruk bliżej nieokreślonej ulotki reklamowej, z której wprost wynika,

że jest to tylko część tej ulotki/baneru/wydruku z portalu internetowego. W tym zakresie powodowi nie udało się przedstawić żadnych dowodów przeciwnych do stanowiska pozwanego w tym zakresie. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w sprawie, rozmowy pomiędzy stronami rozpoczęły się na długo przed podpisaniem spornych umów, a więc w roku 2021. Początkowo dotyczyły one nabycia a nie najmu przyczepy gastronomicznej, a szacunkowy (ulotka) biznesplan załączony do pozwu, po pierwsze dotyczy całkiem innego okresu, nie uwzględnia daty rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej (we wrześniu 2022 roku) przez powoda) czy też daty jej zakończenia wobec jej nierentowności (styczeń 2023 roku). Na przestrzeni tak długiego okresu czasu, przy uwzględnieniu wysokości inflacji (na co powołała się również strona pozwana), odmiennych reali rynkowych, cenowych i biznesowych, co więcej – w związku z tym, że dotyczył on (zapewne) innego rodzaju działalności gospodarczej, niż ta na którą zdecydował się powód, dokument ten nie mógł stanowić podstawy faktycznej do uchylenia się od skutków prawnych złożonych oświadczeń woli i podstawy do przyjęcia, że powód w w/w zakresie został prowadzony w błąd przez stronę pozwaną. Szacunkowy bowiem biznesplan, który nie stał się integralną częścią umowy zawartej pomiędzy stronami, nie jest żadną gwarancją przychodów ani kosztów, gdyż w swej treści wskazuje na dane zmienne. Zasadnie w treści odpowiedzi na pozew strona pozwana wskazała, że biznesplanie załączonym do pozwu wskazano stawkę referencyjną WIBOR IM na poziomie 0,18, przy czym zaznaczono także że może ona ulec zmianie, co miało miejsce w przedmiotowym stanie faktycznym sprawy. Analizując wskazane tam dane, należy dojść do wniosku, że zwarte tam dane dotyczą roku 2021 a nie roku, w którym zawarto sporne umowy. Co więcej, jak przyznał P. Ś., szacunkowy biznes plan był przygotowany na podstawie obrotów z punktów gastronomicznych prowadzonych w W., nie zaś w Ł..

Dodatkowo Powód wskazuje, że czynił starania o przeniesienie swojego punktu do innej lokalizacji, jednak Pozwana nie wyraziła na to zgody. Mając na uwadze korespondencję stron w tym zakresie a zwłaszcza daty tej korespondencji wskazać należy, że działania powoda zostały podjęte już w okresie czasu gdy – wobec istniejących po jego stronie zaległości w regulowaniu przez niego należności na rzecz firmy (...) – wypowiedziano mu umowę najmu powierzchni handlowej. W spornych umowach wskazano bezspornie, że na lokalizację punktu gastronomicznego strona pozwana musi wyrazić zgodę, a nie zaakceptowała ona lokalizacji wskazanych przez pełnomocnika powoda. Zaznaczyć należy również, że pozwana zaproponowała powodowi inną lokalizację, na którą ten nie wyraził zgody. Jest wiadomo jednak Sądowi, że w lokalizacji zaproponowanej powodowi od dłuższego czasu do chwili obecnej z powodzeniem funkcjonuje punkt sprzedaży kebabu (wiedza powszechna, oraz wiedza Sędziego z uwagi na bliskość jego miejsca zamieszkania do tej lokalizacji). Powód nie wykazał w przedmiotowej sprawie aby strona pozwana naruszyła warunki umowy dotyczące lokalizacji punktu gastronomicznego. Zgodnie z § 1 ust. (...) umowy franczyzowej, powód był uprawniony do prowadzenia punktu gastronomicznego w miejscu wskazanym przez franczyzodawcę lub w miejscu wybranym samodzielnie i zaakceptowanym przez pozwaną. Na mocy § 3 ust. 3 te same umowy, pozwana miała prawo odmówić zmiany lokalizacji między innymi w wypadku gdy proponowane miejsca znajdują się zbyt blisko innych punktów sieci franczyzowej. Uszczegółowienie tej zasady nastąpiło w § 4 ust. 2 Umowy Najmu, gdzie wskazano że powód w wypadku wniosku o zmianę lokalizacji powinien przedstawić analizy dotyczące rentowności uzasadniające korzystne ekonomicznie aspekty nowej. W korespondencji przedłożonej przez powoda wraz z pozwem dokumenty (załączniki) takie nie zostały załączone. Pozwana również zanegowała ich otrzymanie. Pozwana wyraźnie wskazała, że powód zaproponował dwie lokalizacje, które znajdowały się w odległości 950 metrów od innego punktu sieci z jednej strony oraz 1,2 km z drugiej strony. Powyższe powodowałyby bezpośrednie konkurowanie punktów i obsługiwanie tej samej klienteli, co jest wbrew uzasadnionym ekonomicznie interesom uczestników sieci franczyzowej.

Zgodnie z przywołanym w treści pozwu przepisem art. 84 § 1 k.c. - w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Nie sposób w niniejszym stanie faktycznym uznać, że pozwana wprowadziła powoda w błąd. Okoliczności takich (o czym szczegółowo powyżej), powodowi nie udało się udowodnić. Można powołać się również w tym miejscu na wypowiedzi orzecznictwa, z których wynika, że „brak jest błędu, jeżeli składający oświadczenie znał otaczającą go rzeczywistość i rozumiał okoliczności, ale wyciągnął z nich niewłaściwe wnioski i podjął niesłuszną czy też niekorzystną dla siebie decyzję. Błąd polega bowiem na nieprawidłowości widzenia, a nie

na nieumiejętności przewidywania i wnioskowania, nie odnosi się do sfery motywacyjnej oraz musi dotyczyć stanu istniejącego w momencie zawierania umowy, nie zaś okoliczności, które nastąpiły w toku wykonywania umowy, doprowadzając stronę do przekonania, że decyzja o jej zawarciu była błędna." (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 marca 2022 roku w sprawie II CSKP 103/22, publikowane L.). Kolejny Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 1997 roku wskazał, że błąd kupującego, którego oczekiwania na zmianę charakteru zakupywanej działki z rolnej na rekreacyjną nie urzeczywistniły się odnosi się do sfery motywacyjnej, nie jest zaś błędem dotyczącym treści umowy w rozumieniu art. 84 k.c.. Podobnie błąd w prognozowaniu podjętej działalności gospodarczej, wyrażający się w braku uzyskiwania oczekiwanych zysków, stanowi błąd co do pobudki i nie dotyczy treści czynności prawnej, a zatem art. 84 k.c. nie znajduje zastosowania. Okoliczności związane z wykonaniem zobowiązania nie mieszczą się w pojęciu błędu, o którym mowa w art. 84 k.c." (tak: M. Maciejewska-Szałas [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, komentarz do art. 84 k.p.c.).

Nie można również w tym miejscu stracić z pola widzenia i tej okoliczności, że w chwili zawierania spornych umów zarówno powód, jak i jego pełnomocnik byli przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą, więc wymagany od nich miernik staranności w zakresie rozumienia otaczającego ich świata i reguł rządzących obrotem gospodarczym musiał zostać podniesiony w stosunku do oczekiwanego od przeciętnego racjonalnie myślącego człowieka. W ocenie Sądu więc, brak jest możliwości uznania, że powód został wprowadzony w błąd i w takim błędzie pozostawał w trakcie podpisywania umów z dnia 25 lutego 2022 roku. Tym samym nie doszło w przedmiotowej sprawie do wypełnienia się hipotezy wskazanej w przywołanym przepisie art. 84 k.c. co skutkowało oddaleniem powództwa.

Jedynie już finalnie i na marginesie Sąd chciałby zaznaczyć, że pełnomocnik strony powodowej nie wykonał zarządzenia tutejszego Sądu Rejonowego z dnia 21 listopada 2023 roku (zarządzenie k. 152), które zostało wydane przez Sąd w związku z treścią punktów 4. (czwartego) i 6. (szóstego) wniosków strony pozwanej zawartych w treści odpowiedzi na pozew (dwie odpowiedzi na pozew tożsamej treści). Pozwany podniósł bowiem, że powód nie wskazał w żadnej mierze w jakim zakresie sporne umowy nie zostały wykonane przez pozwaną Spółkę, więc trudno mu się do tych zarzutów odnieść. W powołanym powyżej zarządzeniu pełnomocnik powoda został zobowiązany przez Sąd do wyraźnego wskazania i wypowiedzenia się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania jakich warunków umowy franczyzowej (punkt umowy, rodzaj obowiązku, zakres obowiązku, termin jego wykonania, itp.) strona pozwana nie wykonała – pod rygorem przyjęcia przez Sąd, że strona pozwana wypełniła wszystkie warunki w/w umowy. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi ze strony pełnomocnika strony powodowej. Tym samym, na obecnym etapie postępowania, Sąd był uprawnionym do przyjęcia, że pozwana Spółka wywiązała się względem powoda ze wszystkich warunków w/w umowy, które zostały zawarte w jej treści.

Sąd na gruncie stanu faktycznego przedmiotowej sprawy nie znalazł również żadnych podstaw do miarkowania kary umownej naliczonej przez stronę pozwaną. W związku z rozwiązaniem umowy najmu powierzchni dla celów handlowych przez (...) sp. z o.o. dotyczącą lokalizacji, w której powód prowadził swój punkt gastronomiczny, z której nie był zadowolony i chciał ją zmienić, po stronie powoda w związku z treścią zawartej umowy leżał obowiązek prowadzenia punktu gastronomicznego w okresie obowiązywania. Powód prowadzenia tej działalności jednak zaprzestał w styczniu 2023 roku. Wobec powyższego, z dniem 13 lutego 2023 roku, złożone zostały przez pozwaną oświadczenia o rozwiązaniu przedmiotowych umów na podstawie § 7 ust. 4 lit. b. Umowy Najmu i na podstawie § 13 ust. 3 lit. I. umowy franczyzowej. Konsekwencją powyższego było zastosowanie przez pozwaną w praktyce § 7 ust. 7 umowy najmu i nałożenie na powoda kary umownej za naruszenie warunków umowy prowadzące do jej rozwiązania przed upływem okresu na jaki została zawarta. Wysokość kary umownej została obliczona stosownie do terminu w jakim umowa miałaby się zakończyć i wysokości czynszu, w oparciu o treści spornej umowy, a nie w sposób rażąco wygórowany (jak twierdzi pełnomocnik powoda) i od treści umowy zupełnie oderwany. W tym miejscu wskazać należy, że Powód właściwie nie wskazał dlaczego w jego ocenie zastosowana przez pozwanego kara umowna jest rażąco wygórowana, oprócz odwołania się do samej jej wysokości i faktu (rzekomego) wprowadzenia go w błąd co do wysokości przyszłych przychodów. Uzasadnienie żądania pozwu w tym zakresie jest lakoniczne, zarówno jeśli chodzi o podstawę faktyczną, jak i prawną. Z treści art. 484 § 2 k.c. wynikają ustawowe przesłanki

miarkowania kary umownej. Są nimi: wykonanie zobowiązania w znacznej części i rażąco wygórowanie kary umownej. Kara umowna w przedmiotowej sprawie została wyliczona przez pozwanego jako iloczyn kwot czynszu oraz okresu jaki pozostałby do końca umowy gdyby ta miała trwać do końca okresu na jaki została zawarta. Nie można zatem mówić o braku powiązania wysokości kary umownej z stanem faktycznym przedmiotowej sprawy i warunkami samej umowy łączącej strony, w tym jej warunkami finansowymi. Sposób jej wyliczenia w ocenie Sądu wskazuje na jej powiązanie z wysokością oczekiwanych przez stronę pozwaną zysków z tytułu płatności czynszu z umowy najmu przyczepy gastronomicznej i ich zestawieniem z faktem ich utraty (w związku z rozwiązaniem umowy przed terminem jej obowiązywania). Sąd Rejonowy jednocześnie wskazuje, że z pewnością nie została spełniona w stanie faktycznym sprawy druga z przesłanek miarkowania kary umownej, gdyż sporne umowy były realizowane przez powoda przez zaledwie 1/3 okresu na jaki zostały zwarte. Co więcej, powód nie wykonał swojego zobowiązania finansowego względem strony pozwanej, co Sąd także ustalił w stanie faktyczny, sprawy. Ani bowiem w sprawie Km 2443/23 ani w sprawie Km 2440/23 nie doszło do wyegzekwowania od powoda na rzecz pozwanej żadnych kwot. Tym samym Sąd orzekł, jak w punkcie 3 wyroku.

O kosztach postępowania w obu połączonych sprawach Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na podstawie art. 98 § 1-2 k.p.c. Wobec faktu, że w sprawie ta została zainicjowana dwoma pozwami, zaś sprawy zostały przez Sąd połączone jedynie do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, pozwanej – jako stronie wygrywającej spór w całości – należy się od pozwanego zwrot poniesionych przez nią kosztów postępowania w postaci kosztów zastępstwa prawnego w każdej z połączonych spraw. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego po stronie pozwanej została ustalona przez Sąd (w każdej ze spraw osobno) na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych - § 1 i § 2 pkt 6 (II 1 C 41/23) i pkt 4 (II 1 Co 59/23) – w oparciu o wartość przedmiotu sporu określoną przez stronę powodową. Do kwot tych Sąd doliczył poniesione przez pozwaną opłaty skarbowe od pełnomocnictw udzielonych jej pełnomocnikowi profesjonalnemu. O odsetkach w zakresie zasądzzonego zwrotu kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem przesłać (PI, bez pouczenia) pełnomocnikowi powoda.